

Мати схиляється...

Василь Грінчак

Мати схиляється
Над позеленілим цямринням криниці,
Блисне їй синьо
Джерельної води оченя...
І завжди отак,
Як тільки погаснуть зірничі,
Як тільки займеться
Обрій нового дня,
Все мариться їй,
Що світлі дитячі зіниці
До неї зоріють
З глибин криничного дна.
В червневу годину,
В проміні літнього ранку,
Витончена і кривава
Арійця рудого рука
Кинула в криницю
її маленьку Оксанку,
І лопнув ланцюг з відерцем,
Ніби нитка тонка...
Люди з тієї криниці
Не беруть у домівки воду,
Бо тільки вискне корба —
Стисне їм горло біль.
Даленіють роки,
Згнили кості арійця рудого.
Мати схиляється над цямринням
У мовчанні німім.